

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL.

|| SALUT PÚBLICA || INTERESSOS POPULARS || ARTS Y LLETRES ||

Redacció i Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 3 quartos. — Surt d'illam los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 real trimestre; Estranger, 16. —

LO DE CUBA

La Habana se va a perir, la culpa tene el diavol.

Las noticias que venen de Cuba donan tristos details de la situació d' aquella hermosa isla.

Los trabajos están del tot paralizados a consecuencia de las contribuciones bestialmente crecidas que no dexan viure cap industria, art, ofici, ni res que s' hi assembla.

Los robos y asesinatos están a la orden del dia.

Com no s' pot viure honradament, molts que no tenen la virtud de saberse morir de fam, mártires de sa honradés, se las campan com millor poden.

Y no es en deshabitada allí ahont sols se cometen actes criminales.

Las casas de socorro de la Habana, en un mes, han auxiliat 313 feridos a consecuencia de delictes comesos en aquella capital.

Sortir al camp no pot ferse ab un duro a la butxaca sense l'temor d' esser degollat.

Las botigas y establecimientos de comers, ó tronan desastrosament ó tenen que reduhir sos gastos a la mes mínima expressió per falta de transacciones.

Las estafas y falsificacions son allí lo nostre pa de cada dia.

En fi, la immoralitat tot ho invadeix, y no sembla sino que ja allí s' haja donat lo crit de campí qui pugui.

A qué obheix tan desesperada situació? Molt senzill. Los empleats de la isla no van allí mes que a ferse 'ls seus.

Quan puja un govern, 'siga qui vulga, que té de protegir algun amic a qui li deu grans favors polítichs, qual amic está tronat y vol fer quartos de pressa, se l' envia a Cuba.

Allí es un país conquistat per casi tots los funcionarios que ja mare patria hi envia.

La qüestió, per governants y administradors, es de quartos, y 'ls quartos se treuen encare que siga esmolcant y saquejant a tothom.

Sols lo favoritisme es lo que impera, y 'l favoritisme s' ven a pes d' or.

La gent de geni que no vol avenirse a tan vergonyosa situació, emigra, aumentant aixís la decadencia d' aquell noble país al qui vol envilir la tiranía mes desenfadada y despótica.

Sols aixís se compren que en menos de dos anys la població de la Habana hagi disminuït en mes de 50,000 habitants. Aquest sol dato es

mes eloqüent que tot quant nosaltres poguessim alegir-hil

Y devant de tant malestar, de tanta ignominia, de vergonya tanta, lo govern diu als representants del país que la situació de Cuba va millorant (!)

L' amor a la patria es un dels sentiments que mes ensalzan los polítics de tots colors.

Quan la patria se porta ab sos fills com la Espanya ab Cuba, es licit renejar d' aixó que se 'n diu patria?

Una mare carinyosa es lo que pot y deu estimar mes l' home; pero quan aquesta mare oblidia las lleyes naturals, y en lloch de protegir, ben criar y educar a los fills se torna repetania, tiránica y dolenta, imponent sola sos despòtich capritxo, no trenca sos vinculos de la naturalesa y obliga a refusar son contacte als mateixos fills, prou dignes per no sufrir tiranias?

Meditem sobre la situació de Cuba, planteyem de tot poble tiranias, siga lo que s' vulga, y enviem nostras simpatias, sense preocupacions de cap mena, per tot aquell esclau que no conformantse ab l' esclavaje, pugna per recobrar sa perduda llibertat.

PRENENT XOCOLATA

Serian dos quartos de nou d' un demasi de Maig. Lo sol, bonich y rialler, banyaba ab sos raigs brillants uns quants tarongers, un parell d' acacias, ahont hi xarrotejavan tres ó quatre pardals, un altre parell de pereres y alguns altres arbres y plantas mes, que constituïan lo jardí d' una rectoria.

Un raig de sol penetrava per una finestra dintre d' una sala un poch gran y desprovehida de tot moble que no sigués una taula llarga, uns quadros penjats en la paret, un parell de diagonals y una gran cadira de brassos a cap de taula. Era la sala particular del senyor rector.

Tota aquella sala respirava quietut y finsolatat. Sas parets poch ménos que despulladas, emblanquehidas, la taula rònega, lo cuyro de la cadira mitj menjat, en fi, tot lo de allí deya ben clar qu' esteva sol y lluny de tot contacte. Se podria dir que no mes coneixian al rector y a la Mónica, la seva majordona.

Per aixó es que al entrar allí dins, ja tapava los sentits una atmòsfera capellanesca.

Mireusel, are entra 'l rector.

Se cara vermella y 'l caminar de mandra, ja diuen ben be qu' arriba de confessar.

Es mes aviat alt y mes aviat gros. Sas galtes rodanxonas y molsudas, los ulls un aixó petits, al revés de las orellas que semblan mitjas quèrnas; es son nas una circumferencia concèntrica dintre del cercol d' aquella cara, y finalment, la boca l' hi arriba d' orella a orella. Porta un sobrepellis ab valora y un casquet de vellut negre.

Fa un badall, s' estira, y s' assenta a la cadira de cap de taula y comença a follejar lo diari, mentres espera que l' hi serveixin la xocolata.

—Si es servit,—diu la Mónica presentantli una xicra ab uns quants scalls y un got de aygua fresca.

—Ola minyona, ¿com ho tenim aixó?—diu lo rector després d' estussegar com un xantre y pegar una mirada traïdora a la sitosa majordona.

—Ja ho pot veure, com sempre.

—¿Perqué no has vingut a confessarte avuy?

Ja la molts dias que no ho has fet.

—Ja ho veurá, com que los vespres tots dos ja tenim conferencias a solas, jo pensava que ja n' hi havia prou.

—Está be, esta be, y al dir aixó lo mossen, mitj ribent, l' hi anava passant la ma per la cara, tocantli la barbeta y...

—Senyor rector 'l demanau,—criad un xicot escardalench, qu' era 'l sacristá, tot entrant y fent uns ulls com uns taronjas al veure las llibertats que s' prenía 'l capellá.

—¿Qui es?—feu lo reverent ab disgust.

—Oh, es una dona que no la conech.

—Qu' entri (si es una dona).—lo d' entre parèntesis s' ho digué pels seus adintres.

Lo sacristá sorti murmurant no sé qué, lo rector començá a pendre la xocolata, la majordona s' en aná y als poch instants entrá una dona aixís de uns trenta anys, encare de bon regent; en la seva cara s' hi notava la tristesa y fins qu' havia plorat molt.

—Que volteu?—li preguntá 'l capellá ab una gaita inflada com si hi tingués un presech.

—Ja veurá,—contestá la dona que feya una veu com la de una orga desafinada,—com que vosté es conegut, voldria que sermonejés al meu marit perquè 'm dona mal tracte y s' entent ab un altre.

—Be, be, ja ho faré; vejam si s' podrà arreglar,—digué lo rector com despatxantia perquè no l' hi deixava pendre la xocolata de gust.

(Y aquí 'l bon home s' empassava uns sucada.)

—¿Oh! es que lo que 'm passa ja no pot anar

—proseguí la dona no mostrant desitjos de anarsen.—Ha de pensar qu' aixó no es d' are; ja ve de lluny, si senyor, si quan me van dir que s' entenia ab un traíech, me vaig quedar veient

llumenetas; ca, no ho volia creure fins que m' en vaig convencer. L' hi vaig dir y vol creure que m' va maltractar; y lo que es pitjor me va pegar, si m' va pegar!... Y s' posà a plorar com una Magdalena.

—No es desconsolau, dona, tot s' arreglarà, —y dibent això lo reverent s' cruspia un' altra sucada.

—Ay! Deu ho vulgi; perque així no podem continuar. A casa, que avans era una bassa de oli, sens que may hi hagues lo mes petit que dir; estavam com Joseph y Maria y ara hi ha cada reny y cada sacramental que aixorda. Res, deu haver trobat una mala dona (altre sucada del rector) me l' ha entabanat y velhiquif tot l' enredo.

—Y vos n' esteu ben segura d' això?
—Si n' estich! diu: No n' haig d' estar, sant cristià! Miris l' altre dia fins la va fer venir a casa ja n' s' pot arribar a més! Jo aquell dematí tenia d' anar a rentar y, quan vaig veure qu' ell me deya que no s' volia moure, ja m' vaig menjar la partida; aixis es que com res, me ne vaig anar. M' arribo al safretj y no mes vaig que deixar lo cove de la roba y m' en torno desseguida. Com que jo ja m' ho tenia tot lo que va passar, sense qu' ell ho notés me vaig emportar la clau del pis y, com dich, sense fer gayre soroll obro, y creuria me s' vaig trobar fentse posturas... y... esgraffis...

(Aquí l' rector se cruspia la sucada mes grossa.)

—Be, be, ja vindré y tot s' arreglarà,—se apressurà a dir lo mossen, totbebenise un glop d' aigua, veyent que anava a caure la grossa.

—Ay, Deu l' illumini! Estiga bo.

—Adeu siau.

Y la dona s' en anà tot ronsejant.

—Dimontri de gent,—digué l' sotana un cop estigué sol; sempre hi han caps verds... Mònica!

—Que volia?

—Té, aquí tens aquesta sucada que m' queda.

—Gracias!

—Ara acostat, y te explicaré lo que m' ha contat la dona que acaba de sortir.

S' acostà la Mònica, s' arramba l' capella y... caygué l' teló.

Lo que passà després es cosa de quedar entre bastidors.

ROCH

LO MISTERI D' UN CONVENT

Dessota d' un taronjer n' hi ha una monja, y a dalt un sant capella collant taronjes. Las hi tira contentò y ella las toma, y s' diuhen com dos ayments paraules dolces. Ja s' assucben tois Josets menjant taronjes. Ay! ay! ay! qué macas son! ¡Ay que son grossas! Y, taxantias, diuhen junta: —Qué n' son de bonas! —Mira, diu lo capella cego ab la monja, comare valdria lo molt trista historia d' un marit y uns taronjers plens de taronjes, que hi havia en un convent de Barcelona. —Ay, pare, contesla, si, que las historias m' agradan, m' agradan molt, si n' son de monjes.

—Mes ¡ay! contaria no puch, perque se m' posa lo cor ple d' un dolor gran y la uita me ploran.

Plorarias tantó tu, Maria hermosa, y jo no t' vull fer plorar cap mica, y conta que alegre y dixosa t' vull sempre a ma vora, ne tindria un fer torment véeret ploran.

y es que t' duch un amor gran que fe m' devore.

Tu aix la estrella de meix brill que vida n' es dona.

—De veure tant m' estimas?

—Si, bella monja, t' estimo; y a dertes vaig ara una prova.

Y acostanas ab ella un pech, cego, li posa

los llavis damunt lo sens, y un bes li dona.

Ell queda inmòvil, confós, y ella molt rosa.

D' un finestral del convent surt lo peyor, y al venturós abraçadís.

de celos foels, crida a n' ell: —M' has aborrit!

¡Ay! m' abandonas, perque ha convetur ton sor un' altra monja!

Jo t' detesto, lograt, fals, y tu me despitje.

que aquest desveç tan gran, que doló tot porta, serà per tu un gran torment de penas moltes.

Y tenent lo finestral ab rabia y furia, fulg, justicia, amansa ent per aquella monja,

que tota del taronjer tota culiays menjava ab lo capella dolces taronjes.

Ja n' ho arribada la nit queta y fonsa, y aprop d' un roser s' hi sent que obran dos tombas.

Tambas que las han d' omplir, l' una, una monja y l' altra lo capella de las taronjes.

Y al peu mateix d' un altar corat y ríndich, n' hi han dos vers agenollats, que alligis ploran.

Ja n' ha passada la nit tan espantosa, y montra transparent T sol a mortis ne tocan las campanas del convent; y ab molta pompa celebren uns funerals las altes monjes;

y una mare ab gran dolor, tornante buja, exclama per tot arreu: —Ma filla es morta, morta en lo monastir.

¡Mihers! ¡Mihers! que la veig acompnyar per ferse monja!

—Pares, si aís estintu las filias vostres, ¡aimy podén consentir que s' fassin monjes!

JUANITO CATALÀ

(Del libre Perfums espirituals).

Segons nos comunica lo Centre d' Amichs de Reus, se prorroga la admisió de traballs pera lo Certamen Socialista convocat per dita societat, fins al 15 de Juny, en qual dia comensarà sos traballs lo Jurat calificador.

Tambe se ns participa que per ser dia feynor lo 14 de Juliol, aniversari de la presa de la Bastilla per lo poble de Paris, la festa del Certamen tindrà lloch lo diumenje, dia 12, anunciantse oportunament los titols y temas dels estudis distingits.

Habém rebut lo cartell del Certamen literari que t' té de celebrar a La Bisbal lo dia 16 de Agost d' aquest any.

Onze son los premis que en dit cartell figuran, per obtenir los quals se donan una barreja de

temas que si un s' hi ficés una mica no pot menos que fer escapar lo riure.

Nada menos que figuran l' un al costat del altre los següents temas per adjudicar premis: Un cant reiligios sobre La pietat de Maria Santissima.

Un altre cant a la Llibertat, Igualtat, Fraternitat.

Un treball sobre Lo que ha fet la reiligio per la ciencia.

Una Memòria sobre l' tema: Influencia que exerceix en l' avansament de la literatura, la federació com a forma de guberna.

De tots modes, nos alegrem molt de que s' fassin Certàmens, que sempre son millors que professons, y portan mes bons resultats y mes ilustració als pobles.

Y vingan Certàmens. Tambe habém rebut la convocatoria del Certamen que l' Centro Recreativo de Sant Feliu de Guixols, anuncia igualment per l' Agost de aquest any.

Tant l' un com l' altre cartell, no ns ha sigut possible inseriarlos per falta d' espay.

Va ser tanta la pressa que va donarse lo públich de Madrid pera anar a buscar entradas per los toros en una de las últimas corridas, que van haberi desgracias y la policia tingue que disolde l' ls grupos, fentho a cops de sabre.

Ab tot y això, es allí tan gros l' amor a l' espectacle nacional, que ningú va queixarse!

Lo circol lliure pensador La Luz intentà organisar lo diumenje passat una manifestació de dol per la mort de Victor Hugo.

Y son desitj no passà de intent, perque l' dueny del local ahont debía reunirse la manifestació, mogut tal volta per influencias estranyes ó enemigas del acte que anava a verificarse, negà l' lloch convingut, en lo precis moment de comensar lo meeting que debía precedir a la manifestació.

No obstant y això, tenim entés que l' dia de Corpus se portarà a terme aquest acte, que promet esser molt concorregut, y que tindrà la doble circumstancia de ser una manifestació eminentment democrática al mateix temps que anti-religiosa y una mostra de simpatia a la familia del difunt lliure-pensador.

L' enterro de Victor Hugo a Paris, ha sigut una de las mes grans manifestacions que pot fer un poble en favor de la llibertat de conciencia.

La gent negra per tal motiu està rabiosa, puig ja no li queda dubte de que son domini va acabansse sense que ni son Deu puga evitarho. ¡Avant y fora! Tal es la lley del progrés, que tant los fa la lley.

L' ensanche de la esquerra se troba deixat de la mà del Ajuntament, com si aquells vehins no contribuïssen al sosteniment de las cargas públicas, ó com si estiguessin destinats a pagar y a no rebre en cambi cap compensació.

Continua l' isoler del carrer de Floridablanca cantonada al de Casanovas essent un depòsit de microbis y gent de mal viure, es a dir, de corrupció moral y material que stacan a la respiració y a la butxaca dels transeunts.

Lo carrer de Villarreal y Sepúlveda se convertix cada dia cap al tart en un camp de batalla ahont dos grupos bastant grans de quitalla fan l' aprenentatje de guerrers tiranse pedras que de vegadas van a parar al cap d' algun pacífich vehi.

Los municipals brillan per sa ausencia. La cantonada del carrer de Villarreal y Sepúlveda es un perfecte magatzem d' inmundicias, y etc., etc.

Si a lo menos ja que aquells vehins pagan per serveys municipals que no se ls fan, se ls rebaixessin del compte, podrian considerarse en Calferria ahont se practica molt mes la justicia.

Per l' atrós delict de cassar gustillas, la guardia civil de Igualada feu foc contra un pobre cassador de relas, deixant mort a l' acte.

¡Que hi fa que ls lladres fassin de las sevas y casi may se ls trobi?

La qüestió es escarmentar alguna persona honrada.

Lo cassador mort a Igualada, nomenat Josep Costa, era un obrer honradíssim, que deixa dos fills petits en la miseria i una esposa a punt de donar a llum lo tercer.

Ara cantem alabanzas a la benemèrita institució de la Guardia civil.

En Castelar ha sigut declarat incapacitat pera ser regidor de Madrid.

Què dimoni deuria necessitar-se allí pera ser capità de marmanyeras, per exemple?

Ja t'he dich jo que 'ls conservadors se'n pensen unes que s'hi pot anar a caball.

Acaba de veure la llum en nostre ciutat El Federalista, periòdich il·lustrat que, com ja son títol indica, ve a defensar las idees republicanas federals en la premsa.

Cada número lo forma vuyt planas en fòleo, elegantment imprès, y porta un retrato de un federal il·lustre, comensant per la publicació del de Washington.

Val sis rals trimestre de suscripció y mitj ral cada número, y te estabieria la redacció y administració en lo Centro Democràtic-Federalista, carrer de la Pau de la Ensenyansa, 6, principal.

No cal dir que li desitjem bona sort y pocas ensopegadas ab fiscals.

La ciutat Centro Marqués de la Mina, de la Barceloneta, com de costum, rebé l'altre dia un ofici de la Junta de la Obra de aquella parroquia invitant-la a la professió que si l'temps ho permet, celebrará dita parroquia lo dilluns de la próxima setmana.

Pera tractar aquest assumpto se convocá reunió general de socis, en qual reunió al donar lectura del document, al moment un dels presents digué que no podentse tractar de política ni de religió en dita societat, no hi havia lloch a deliberar.

Un aprenent d'advocat, ensejantse en lo seu futur ofici, tractá de fer veure que l'anar a la professió no era cap acte religiós.

Lo president ab gran timo y ab l'objecte de no malgastar temps ab assumptos que no valen la pena, acabá la discussió fentho votar per medi de la fórmula següent:

—Qui vulgi anar a la professió que s'aixequi. Resultat de la votació:

Alguns que n'hi havian de drets s'assenaren, y tothom se queda de cul a la cadira.

Ab aquest acte la gent de l'hostia ha comensat a plantar la bleda al clatell de son rector. Y a xafarli la guitarra.

No podrian acabar d'una vegada d'entendres d' de desentendres los fusionistas y 'ls esquerrans?

No sembla sino que s'hayan proposat divertirsos ab tantas pallasadas com portan fetas per la dita societat dels arrosayres.

Per mi que vagi seguint la broma.

Molt va sorprendrens la pòchs dias la publicació d'una fulla que va arribar a nostres mans, en la qual se queixaban sos autors d'haber sigut miserablement atacats per La Tramontana tots los ajuntaments republicans.

Varem acabar de llegir, y vejerem que se referia a una Tramontana que surt a Figueras, las pocas setmanas, fusionista per mes senyas, que s'entreté no sabem en quinas cosotas que en la citada fulla 's deyan.

Fem aquesta aclaració perque a nosaltres nos convé molt no esser confundits ab ningú, y menos ab periòdichs monárquichs.

Ab aixó, ja ho saben nostres llegidors; si senten contar alguna malifeta de La Tramontana pensin que li ha qui 'ns imita en lo nom y no en los fetes.

A UNA

SONET

Ex molt jove y per cert de gracias plena, per 'to fas gals ab goig de te hermosura; y es tant l'abús que 'n fas, que ab ta frescura a molts galans has fet morir de pena.

No escoltas amorosa de cap mena, ni fas cas dels que t'miran ab ternura per que te precedents, polg creus aquesta que sempre has de tenir una dotada. Mea observa també, nena encara, que si conservas molt tanta ironia, sequerats los galans d'aixó monaca; te bellas peroras de dia en dia, y sent avuy mimada ab gran fatidex, al fi potser t'haureas qualitat per tu.

PERPET SONÈTICH

L'anada del bisbe a Vilanova y Geltrú portará bons fruits als villanovins.

La excelencia enllustrada cap de colla de catòlich, s'embra que vol fundar un Ateneo ó Centre instructiu catòlich, apostòlich y de Borregos de cal Caba. a fi de moralisar noys que algun dia pugan servir la santa causa formant en la parida d'algun trabucayre capella.

També diuhem que 's proposa l'mitrat de Barcelona fundar a Villanova una Biblioteca pura al estil del Correu Catalá, ahont 's hi podrà llegir lo Fleury, la doctrina, los periòdichs carcas, los libretes del pare Claret, lo Syllabus, y totas las ciencias a la altura de la teologia y la tauromaquia.

Aixó no mes trobará un petit inconvenient que a Vilanova no s'hi troban carcas ni per remey, y que fins los liberals que avuy fan lo catòlich ho fan per moda, puig que serán los primers en enjagar a dida als capellans lo dia del gran dalhabaix, que tan apropet 's tenim.

Un ensotanat de Solsona devia quinze anys de soldadas per serveys de tota mena a una ex-mortonda.

No podent aquesta treuren un quarto, l'espera al carrer. Li afans la teula, s'hi abrahona, y als pòchs minuts rodavan tots dos per terra al mit del carre y l'un sobre l'altra, tal volta parodiand millors temps.

Quin espectacle mes nou y divertit! Aquí sí que fins s'hi podría pagar entrada.

Competencias.

Lo jutge de Morella ha fet posar pres y processat a un capella de la vila, per haber enyanvat a una noya.

Pero l'capella no s'ha quedat curta... y ha excomunicat al jutge.

Pero aquest continua tenint lo reverent a la caga-mensa per mes excomunicions que llessi, y tirantli avant la causa.

Vetaqui un jutge simpàtic.

Si tots los d'Espanya ho fessen aixis no caldria pas suprimir lo clero.

Aviat fora tot repartit pe 'ls patis de las gardunyas de tota la nació.

A Salamanca está processada tota una reverencia per abús de coniansa y estafa de uns dotze mil duros de una parenta seva.

Francisco Santos Godines es lo nom del prebre processat, que ademés es la circumstancia agravant d'haber sigut fratre.

Lo pobret está desconsolat de que se li hagi descubert la patota.

Aixó de tere la ilusió que podría arrastrar cotxe y trobarse arrastrant grillet te de ser un cop fort.

Deis que no 'n cura ni l'arnica ni las oracions.

A pesar de ser un arcalde, y un arcalde conservador, fora capás de donar una abraçada al de La Junquera.

Ja veurán si hi ha motiu pe 'l meu entusiasme arcaldesch.

Es lo cas que 'l rector ve envalentonarse volent fer lo que li donava la gana en la capella de la ermita de Santa Lluissia, y l' arcalde, no volent tolerar que cap borinot se li posés a la punta del nas, posá pres al reverent y l' feu portar a la garjola entre duas files de soldats.

Que un arcalde conservador ne fassi d'aquestas, ja es pitjor que calarse foch a la barraca de la fe.

La setmana passada va esser robada la iglesia de Santa Mònica.

Los lladres, com de costum, no han sigut agafats.

Lo rector, la majordona, lo sagrista, y fins los escolanets...

Tots bons.

A propòsit d'aquet robo, devya 'l Correu Catalá que era precis, pera evitar los iguals, que 'l govern perseguís de fort y de ferm la propaganda anti-catòlica.

En aixó sí que no pot negárseli la rahó. Vex qué pot ser sino efectes de la propaganda anti-catòlica que 's robin las iglesias y 's trobin luego los objectes robats al baul del rector y a casa 'l sagrista?

Oh que 'n son de dolents aquests revolucionaris... que 's treuhen los draps al sol!

En un poblet de prop de La Bisbal, ha sigut robada una iglesia, y... oh casualitat gran part dels objectes robats s'han trobat en poder de una nevoda del rector.

Vegin si 'n te de rahó lo Correu Carca quan diu que 'ls robos de iglesia se deuhem a la propaganda anti-clerical!

Un sacerdot de Ledesma ha comés un atentat repugnant.

Ja 's pensan lo que es!

¡Ah maliciosos! Tot ho endevinan.

Ha sigut robada la iglesia de Muncbrega.

Los lladres no s'han trobat y 'l rector está en llibertat.

Per Asturias han condemnat un fratre a vint anys de presí.

Què que ha fet?

Casi be res.

Era lladre, assassino, violador, estafa y falsificador de documents.

Casi be tot una enciclopedia religiosa.

EPIGRAMAS

Segon te teque la Poma, y al arribar que marit, porque treballa de nit un'altra terra lo dona.

Jaume ESPINOSA RIQUÉ

Deya a n' en Pere en Roda, que molt probat ho tenia, que 'n lo mon rex mes hi havia com lo plum, que pesa mes. Y li va respondre en Pere, que mes he 'n casá encara: —En lo mon, lo mes peccat es una dona frergera.

SANTREY DE PALAUSOLL

XARADA

Tan sola per una peseta he comprat un tot molt bo, una tres ha de cotó y cinch prima dor de buta.

Eudalt SALLA

SINONIMIA

Tinch una taula de tot, y 'l fuster que 'l ha feta se diu tot y es fill de tot.

SIX BERNI

SOLUCIONS

A LAS CORDIAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA: — PUN-RO-TO.

GERONÍMICH: — Com més se 'n guanyen mes se 'n gastan.

PARODIAS MILITARS

Lo caball de batalla

Municions de guerra.

Un centinella.

Una garita.

¡¡ Firmes !!

Un ranxo.

Dipòsit de quintos.

Centro d' operacions.

Bombo del regiment.

Quatre y un cabo.

Regoneixement del terren.

La llicencia absoluta.

(SE CONTINUARÀ)